

Životopis Radka Samuel

jmenuji se původně Radomila Samuelová, rozená Pytlíková. Narodila jsem se 30.dubna 1955 v Mariánských Lázních, kde žila naše rodina až do roku 1965. Pak jsme se přestěhovali do Plzně, odkud pocházeli oba moji rodiče.

V Plzni jsem začala chodit do 6. třídy na 1. ZDS v Tylově ulici. Po ukončení docházky jsem udělala přijímačky na 2. gymnázium v ulici Pionýru, ale bohužel jsem nebyla přijata, protože jsem nesplňovala požadovaná kritéria. Nebyla jsem z dělnické rodiny, nebydleli jsme na vsi, rodiče nebyli v KSČ, máma ani v ROH, navíc byla ona a její sourozenci zavřeni v 50. letech. Na gymnázium jsem se dostala až na odvolání. Po maturitě jsem chtěla dělat veterinu, ale ze stejných důvodů nemožné, tak jsem šla na Pedagogickou fakultu v Plzni na obor ruština / němčina, protože tam se hlásilo nejméně uchazečů.

Po promoci jsem rok učila na ZDŠ v Lozích a pak na jazykové škole v Sibiřské ulici, což byla svým způsobem prestižní škola. Bohužel babička (aktivní členka KSČ) mé žákyně Milady Soukupové si soustavně stěžovala, že nesplňuji požadavky socialistické učitelky, hlavně svým oblékáním apod., tak jsem byla "za trest" přeřazena na normální 29. ZDŠ ve Skvrňanech, protože tam se němčina nevyučovala a učila jsem místo toho tělocvik. Tam jsem učila až do června 1987, kdy jsme se rozhodli emigrovat. Naším hlavním důvodem byla nesvoboda cestování. Když jsme chtěli jet do tehdejší Jugoslávie, znamenalo to dostat povolení od: ředitele školy, školského úřadu (jistá paní Štětková, která byla silně nepříjemná a nepřející), uličního výboru, policie, a nakonec banky na devizový příslib.

5. ledna 1987 jsme si přes celou noc až do otvírací doby vystáli frontu před cestovní kanceláří Autoturist, kde jsme si koupili zájezd do Jugoslávie do Gradacu. Odjeli jsme s dětmi (5 a 10 let) jako na dovolenou a všechno včetně zařízeného bytu zůstalo v Plzni.

Nikdo o tom nesměl vědět, že je to v podstatě "one way trip". V Bělehradu jsme požádali OSN o azyl. Absolvovali jsme pohovor, kde jsme uvedli naše důvody pro emigraci. OSN nás přijala a ubytovali nás v lágru, kde byli emigranti z Československa a z Rumunska. V lágru jsme měli 1 pokoj a jídlo jako ve školní jídelně. Hlavně to bylo zadarmo, protože peněz jsme moc neměli a nevěděli jsme, jak dlouho tam budeme muset čekat na odlet do USA. Absolvovali jsme pohovor na americké ambasádě a tam rozhodli, že nás přijmou a vystavili nám legální dokumenty emigrantů. Já jsem si změnila jméno na Radka Samuel (protože to bylo jednodušší než Radomila Samuelová).

V úterý 29. září jsme (jak zpívá Honza Vyčítal) na křídlech společnosti Panam přistáli v Los Angeles, kde žijeme dodnes. Bydlel tu můj mladší bratr, který emigroval v 1983 a kvůli kterému jsem byla 2x vyslýchána ve věznici na Borech a taky mi to moc nepomohlo v mé učitelské kariéře.

Začátky v USA nebyly snadné, prošla jsem různými povoláními: pracovala jsem jako zaměstnanec fast food Subway, uklízela jsem domy, pracovala jsem jako asistentka doktora v Animal Hospital, externí učitelka v Berlitzschool, vystudovala a dostala licenci rentgenologa, pracovala jsem jako překladatelka v Herbalife a nakonec jsem založila svoji vlastní logistickou firmu. Všude, kde jsem působila, jsem se setkala s lidmi, kteří chápali a nedívali se na mě přes prsty, protože mám akcent a nemluvím perfektně anglicky.

Po roce pobytu v USA jsme dostali Green Card a po 5 letech jsme dostali americké občanství. V USA jsme s manželem i dětmi zůstali i po Sametové revoluci. Do Plzně se ale pravidelně vracíme za rodinou, přáteli i bývalými žáky a kolegy.